

Súd I. stolice v rozvrhovom usnesení vrátil medzi iným aj pohľadávku Všeobecného penzijného ústavu úradovne v B., r e k u r z n ý súd usnesenie súdu I. stolice v tomto smere zmenil a vradenie pohľadávky pominul. Z dôvodov: Prihlášku Všeobecného penzijného ústavu úradovne B. rekurzny súd zmenením napadnutého usnesenia v tejto čiasťke zamietol, lebo úradovňu Všeobecného penzijného ústavu podľa zák. č. 26/1929 Sb. z. a n. zastupuje predseda a listiny, ktoré túto úradovňu resp. Všeobecný penzijný ústav podľa § 78 cit. zák. právne zaväzujú, podpisuje predseda a jeden člen riaditeľstva, resp. za úradovňu riaditeľ. Avšak touto úradovňou predložený výkaz nedoplatkov, opatrený doložkou vykonateľnosti, podpísal len riaditeľ, preto táto doložka vykonateľnosti nie je podpísaná v smysle § 78 zák. č. 26/1929 Sb. z. a n., nemožno tedy túto listinu pokladať za listinu vydanú úradovňou Všeobecného penzijného ústavu a nie je exekučným titulom. Najvyšší súd rekurz zamietol.

Dôvody:

Rekurzom napadnuté usnesenie krajského súdu zodpovedá stavu veci a zákonu. Pokiaľ rekurentka napáda stanovisko rekurzného súdu, podľa ktorého listinu — výkaz nedoplatkov —, predloženú rekurentom pri rozvrhovom pojednávaní neprijal za náležitý doklad z príčiny, že bola podpísaná len riaditeľom úradovne Všeobecného penzijného ústavu v B., činí tak neprávom. Vývody rekurzu v tomto smere nepodvracajú správnosť rekurzom napadnutého usnesenia, lebo i keď je pravda, že § 79 zák. č. 26/1929 Sb. z. a n. určuje len práva predsedu Všeobecného penzijného ústavu v Prahe, a že práva predsedov jednotlivých úradovní upravené sú § 87 cit. zák. a tiež pojednávacím poriadkom úradovní (odst. 5 § 87 cit. zák.), rekurentkou k rekurzu pripojený »jednací rád« len potvrdzuje správnosť stanoviska rekurzného súdu. Podľa § 4 (3) tohoto poriadku »spolupodpisu predsedova alebo jeho zástupce jest bez újmy ustanovení prvého odstavce potřebí při všech vyhotoveních, jež se zakládají na speciálních kolegiálních usneseních«. Podľa § 59 jedn. por. do oboru pôsobnosti správnej komisie (sostavenej podľa § 58) patrí usnášať sa o všetkých opatreniach, ktoré sa týkajú predpisovania a vyberania prémie . . . , platenia prémie a dôchodu. Výkaz nedoplatkov treba podľa tohoto ustanovenia pokladať za vyhotovenie kolegiálneho usnesenia, ktorý podľa citovaného § 4 (3) má byť podpísaný aj predsedom úradovne. Rekurz je tedy neopodstatnený a nebolo mu preto vyhovené.

Čís. 16352.

Práce zamestnanca nestávajú sa službami vyššieho druhu (§ 1 zák. č. 154/1934 Sb. z. a n.) už tým, že zamestnanec koná aj písomné práce, keď tieto písomné práce sú len podradné a šablonovité.*)

(Rozh. zo 16. septembra 1937, Rv III 476/37.)

*) Porov.: Sb. n. s. č. 1315.

Podľa prednesu žaloby žalobník zamestnaný bol od r. 1915 u žalovanej strany resp. jej právnej predchodkyne ako skladník; dňa 1. februára 1935 daná mu bola výpoveď k 15. februáru 1935. Pretože však konal u žalovanej strany prevažne služby vyššieho druhu, treba jeho pracovný pomer posudzovať podľa zák. č. 154/1934 Sb. z. a n. a podľa § 31 (2) lit. b) tohoto zákona patrila mu trojmesačná výpoveď ku koncu kalendárneho štvrťroka; daná výpoveď platila tedy až k 30. júnu 1935. Krome toho žalovaná strana opominula ho prihlásiť k penzijnému poisteniu, ktorému podliehal v dôsledku toho, že konal prevažne služby vyššieho druhu. Žalobou domáhal sa toho, aby žalovaná strana zaviazaná bola zaplatiť mu služebné požitky až do 30. júna 1935 a nahradiť mu dávky penzijného poistenia, ktoré mu zavinením žalovanej strany ušly. (Ostatná časť žaloby nemá v tejto súvislosti významu.) — Žalovaná strana bránila sa proti žalobe tým, že žalobník konal u nej len služby skladištného baliča, na jeho pracovný pomer sa tedy nevzťahuje zák. č. 154/1934 Sb. z. a n., prislúchala mu len 14dňová výpoveď a penzijnému poisteniu nepodliehal.

Súd prvej stolice žalobu zamietol, odvolací súd jeho rozsudok potvrdil. Z dôvodov: Žalobník nekonal u žalovanej strany tú istú prácu, ako u jej právnej predchodkyne, lebo u právnej predchodkyne mal mesačný plat a mal po ruke až 5 robotníkov, kdežto u žalovanej strany mal ujednanú len hodinovú mzdu a nemal po ruke pomocných síl, ako sám v žalobe a vo svojej výpovedi uznáva. Tedy v zamestnaní a aj jeho druhu nastala zmena, čo je patrné najmä z toho, že u žalovanej strany bolo celkom zamestnané 5—6 ľudí, kdežto u predchodkyne žalovanej strany len žalobník mal po ruke až 5 ľudí, tedy práce u žalovanej strany bola silne restringovaná a záležela v tom, že žalovaná strana len odoberala od továrne na podkováky tupé podkováky a tieto potom ostrila a čistila. Žalobník mal síce na starosti aj skladište, ale pri tom čítal, vážil a balil klince do balíkov a balíky do bedien, bedny označoval signatúrou a dopravoval do skladišťa; klince došlé do skladišťa zapisoval do svojej pomocnej knihy, z ktorej potom stav klincov do skladnej knihy zapisovala Berta G., žalobník okrem pomocnej knihy viedol ešte poznámkovú knihu o váhe expedovaných zásielok; skladnú knihu a expedičnú knihu však viedla Berta G., spolu aj so záznamami o stave krabíc, knižky IV., VI.-VIII. a XI. viedol si žalobník sám o sebe, cieľom ušetrenia práce s kontrolou tovaru v skladišti, do knihy V. žalobník zapisoval len číslo, počet a váhu bedien a spôsob balenia, zápisy do knižiek trvaly najviac pol hodiny denne a žalobník obsluhoval okrem toho aj stroj s bubnom na čistenie klincov; práce v továrni mnoho nebolo a stalo sa, že celé mesiace sa v továrni nepracovalo. Vyplýva toto najmä z výpovedi svedkyne Berty G., ktorej súd úplne verí, lebo proti jej vierohodnosti nič nesvedčí a jej výpoveď je aj ináč v súhlase s výpoveďou samého žalobníka; aj z obsahu pripojených zápisov je patrné, že išlo len o pomocné knižky, že zápisy do nich nevyžadovaly zvláštneho času a aj z množstva obehu tovaru v knižke IV. uvedeného je patrné, že prevoz továrne žalovanej strany bol nepatrný. Tedy z uvedeného a najmä tiež z toho, že žalobník mal len hodinový

plat, plynie, že žalobník u žalovanej strany nekonal práce prevažne vyššieho druhu (§ 1 zák. č. 154/1934 Sb. z. a n.); práce tie ani nevyžadovaly vyššej kvalifikácie a samostatnejšej činnosti a obor jeho pôsobnosti bol trvale malého rozsahu. Že žalobník mal na starosti aj skladište, ešte neznamená, že skladnícka služba bola jeho prevažnou činnosťou, žalobník konal prevažne ručné práce, nebol vybavený určitým dispozičným právom a rozhodovacou mocou a písomné práce vyžadovaly nepatrnú dobu dennú. Tedy žalobník nepodliehal penzijnému poisteniu a patrila mu len 14 denná výpoveď (odst. 1 § 113 zák. č. 259/1924 Sb. z. a n.).

N a j v y š š í s ú d dovolaciu žiadosť žalobníka zamietol.

D ô v o d y:

Bez porušenia hmotného práva uznal odvolací súd, že žalobník podľa skutočnej povahy prác, konaných u žalovanej strany (§ 1, odst. 3, zák. č. 154/1934 Sb. z. a n.), nepodliehal ustanoveniam zákona č. 154/1934 Sb. z. a n. K dotyčným vývodom dovolacej žiadosti stačí poukázať na skutočnosť odvolacím súdom zistenú a dovolacou žiadosťou nenapadnutú, že žalobník konal nielen manuálne práce, ktoré snád' spadajú do kruhu zamestnania skladníka vo veľkom podniku, lež aj manuálne práce pri stroji na čistenie klincov, ktoré nepochybne vybočujú z kruhu prác zamestnanca, konajúceho vyššie služby podľa cit. zákona. Ani konanie »písomných prác« samo o sebe nekvalifikuje práce za služby vyššieho druhu (viď rozh. Sb. n. s. č. 1315), keď tieto boli len podradné, šablonovité, ako to z výpovedi svedkyne G. ide najavo. Celková služba žalobníka nebola ani dozornou, ani vedúcou, žalobník nebol vybavený žiadnou rozhodovacou mocou ani dispozičným právom, jeho služby nevybočovali z kruhu prác tak zvaného predného robotníka, v dôsledku toho jeho služebný pomer nespadá ani pod ustanovenia zákona č. 154/1934 Sb. z. a n., ani pod ustanovenia zák. č. 26/1929 Sb. z. a n. Jeho žalobné nároky, pokiaľ sa opierajú o ustanovenia týchto zákonov, bez porušenia hmotného práva boli zamietnuté.

Čís. 16353.

Rozhodovať o sťažnosti proti usneseniu okresného súdu o zaplatení pôžičky, poskytnutej súdom zo sirotských peňazí ním spravovaných, neprislúcha súdu druhej stolice, ale dozorčiemu orgánu justičnej správy.*)

(Rozh. z 22. septembra 1937, R IV 350/37.)

Okresný súd v R. vypovedal pôžičku, poskytnutú vd. Marii K. a Jozefovi K. zo sirotských peňazí týmto súdom spravovaných, a uložil dlžníkom, aby vrátili ešte dlžnú sumu pôžičky v určenej lehote pod exekúciou.

*) Porov.: Sb. n. s. č. 12107.